

ఆగిందాగలే కిరుగణ్ణ మాడి ఆ కళ్ళనన్న నోచుత్త మంత్రిగళన్న ఇన్నప్ప సనహక్కే బరమాదిసి ప్రభుగణు, ‘అమాత్యరే అల్లి ఆ కల్లు హోరుత్తిరువ కళ్ళనన్న కళ్ళద వార తానే చారకరు ఎళ్లదు తందు, ‘దేవరు ఇవను సామాన్య జోరనల్లు, ధమా మందిరక్కె కన్నవిశ్కలు హోగి, ధనకనక చెన్నాభరణ సమేత సిక్కిదవను’ అందిద్దరల్లూ, నానాదరో మాతు ఎరదిల్లద, ‘హద్దు కాగెగు ఇవన ముండవన్న లుందు సంప్రమిసలి, కేళదర ఇవన రుండవన్షో హండతియ కడె ఎసెయిరి అందు శిరళ్ళేదనక్కె ఆజ్ఞ ఇత్తుద్దనల్లు’ అందరు.

అదాగతానే హిందణ ఒందు ఘోగేయల్లి గుదియ గోప్యరద కళ్ళద మేలే వికరిసుత్తిరువరెబుతిద్ద మహారాజిగి, వారద హిందే జరుగిద ధమామందిరద కళ్ళతనద హిందిన సత్కువన్న అరుమువుదు హేగేబి చితెయ ఒందు గేరెయన్న ముఖిదల్లి మూడిశోండు మంత్రిగణు, ‘ప్రభో, చారకరు తమ్మ ఆజ్ఞియన్న పాలిసల్లు’ అందరు.

‘హోదే, కసేరి ఆ దోహి చారకరన్న.’

‘ప్రభు చెక్కువిట్టు ఆలెసువపవరాి, వృథా ఆతురవేళే? అందు ఈ బలుగళ్ల లుప్తకను తమ్మ ముందే ఆదిద ఒందెరదు మాతన్న నెనషిసువే. అపరాధియన్నాగిసి తంద ఈ లుప్తకను ప్రభూ నాను తప్ప ఎగిదవనల్ల, ధమా మందిరద ఒందు కోణేయల్లి సరింతు ఉరియుత్తిడ్డ దీపవన్న గ్రహిసి, ఆ మాడు హత్తి కాణబారద్దన్న కండు, ఆజబేశాద మాతు ఆడిదనెదనల్ల! అదర ఫలవాగి స్వాధిగే బరబేశాయితు. నాను ఆరోఎి నిజ, అపరాధియల్ల ఎన్నవల్లి తావు సిట్టు హత్తి, ‘ఎలా ఖొళనే, కళ్ళనాదవనిగి నిక్కవూ బోగాళలు నొరు సుఖుంటు. ధమాక్కె ఇరువుదు ఒందే నాలీగి. అదు సత్కువాక్క, గోత్తే నినగి. ధమాకళ్ళేయ మేలేయే తప్ప హోరిసలు నినగేష్టు ద్వాయి’ ఎందు తావు అవనిగి శిరళ్ళేదనద శిక్షే ఏధిదిరి అల్లవే? ఆదరే, అరవత్తాల్లు కలేగాళల్లి జోరవిద్యుయన్న కరగత మాదికోంద్ద లుప్తకను ఆశ్చానదల్లి ఏదితా నగరక్కుల్లా కేళువంతే, ‘అహ ఎరడూరు కూడువా కణియోందరలి జగవ్లు బిధ్య ఒద్దుడుతికుదు’ ఎందు పద హేళిశోండు హేచనల్లా. అవనిగి ఎమ్మ ద్వాయి హేళి? అదు అంతిరలి, ధమాసంస్కానదల్లి కళ్ళతన మాదిదవ అల్లవే అల్లవేంబ సంగతియు అవన శిరళ్ళేదనక్కె మున్న ఒందరము క్షణ మొదలు ననగి గోకా స్తీ పాతకేయింద తిళదు ఒందితు. ఆ నిమిత్త అవనన్న శిరళ్ళేదనాజ్ఞియింద బిడుగుగేగోళిసి సరేమనేగి తల్లిసిదవను నానే...’

‘అహుదే ఇవను ధమాసంస్కానక్కె క్షనగత్తరియిట్ట జోరనల్లవే? హాగే నేవు క్షేగోండ బిడుగడెయ నిధారద కతెయేను?’

‘దేశవఽ్ఱలరే, ఘోణే జరుగిద మరుదిన సాయంకమయదల్లి గణకే పారకే ఒందు నస్తల్లి బిస్తువిశిశోండ్దు ఇంతిదే. అవణు హేళద్దన్న చకార తప్పదే నిరూపిసువే కేళ’ అందరు.

‘...పిత్రసమాన మంత్రివయి అజేతసేనరే ఒందు దిన నమ్మ ఏదితా నగరద ద్విషణవలయిద ఆ ధమాసంస్కేగే గురువయి నిత్యానంద వారిధియవరు నస్తన్న తమ్మ భోజన సమయశే అవర ఆప్త శిష్టన రక్షకేయల్లి బరమాదిశోండ్దరు. నానాదరో ఇష్టప్పిల్ల ద్వారా, అదు ఇరువంతే నచీసుత్త హోగుత్తిడ్డ. సరింతు యవరేగూ గురుగళోడనే